

Ivana Nováková

Pohádky o čarodějích

Pohádky o čarodějích

Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v říjnu 2017 jako 62. publikace

vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)

ISBN 978-80-7570-071-1 (epub)

ISBN 978-80-7570-072-8 (mobi)

ISBN 978-80-7570-073-5 (pdf)

Pohádky o čarodějích

Čarodějův učeň

Kněžna ze Zahiry

Malíř

Kostěj Nesmrtelný

Hvězdopravec

Magický artefakt

Poprava

Měsíc

◉ ČARODĚJŮV UČEŇ

Bylo, nebylo, za sedmero horami a sedmero řekami, uprostřed hlubokého oceánu, který přepluly jen ty nejsilnější a nejšťastnější lodě, leželo ostrovní království Rinó. Moudrý a laskavý vládce sídlil v paláci postaveném ze samých perel a stojícím na břehu jezera, v němž se voda po západu slunce měnila v pivo.

„To by se mi namouduši líbilo.“ Dekel se převalil na loket a přehodil stéblo z pravého koutku úst do levého.

Akir nastavil tvář větru. Proto je obtížné do jejich říše, ze všech stran omývané oceánem, doplout. Neustálý proud vzduchu ze západu odhání všechny lodě zpět.

„Jasně. Ale kdo se pokusí vydloubnout perlu z palácových zdí, tomu upadne prst. A koho panovníkova stráž načapá, že pije pivo z jezera, stává se otrokem. Navíc král chodí do jezera čurat.“

„Tvoje příběhy jsou hloupé.“ Dekel se otráveně posadil. „Teď poslouchej ty. Pod zříceninou, na kterou koukáš, leží podzemní hnízdo černých hadů s červenýma očima. Jsou to kouzelníci, z nichž každý ovládá jednu sílu. Schází pouze vládce, jemuž by se klaněli. Až se objeví, podmaní si celou zemi. Přiletí na křídlech ukrutné bouře, hromy budou rozbíjet kámen v prach a nárek umírajících se ponese po pláních. Krkavci budou hodovat na mrtvolách a hejna much usedat na mršiny...“

Akirovi naskočila husí kůže na pažích. Zdálo se mu to, nebo se skutečně ochladilo?

„Tvé vyprávění je mnohem pitomější než moje,“ přerušil ostře přítele. „Už mám celé zábavy po krk. Poženeme zpět do vesnice.“

„Co blázníš? Do západu slunce zbývá ještě spousta času.“

„Nezájem. Ovce mají už teď břicha jako žoky, tráva tu roste dvakrát hustší než jinde. A víš, že máme zakázáno k hradšti chodit.“

Akir hvízdal na psa, přehodil si přes ramena odraný plášť a začal shánět stádo na cestu zpět. Znechucený Dekel se vyštrachal na nohy.

„Co tě popadlo, zbabělče? Mohli jsme se jít podívat do rozvalin. Co když tam najdeme ukrytý poklad? Tobě by se křišťálové krystaly nehodily? Já bych nakoupil u kupců spousty barevných stuh a skleněných korálků a nabízel je děvčatům za pusinku.“

Akir se ušklíbl. „Zkus se na ně mile usmát a prohodit vlídné slovo. Určitě by tě některá potěšila i bez dárků.“

Dekel zlostně švihl klackem a ut'al hlavičky nevinným chrpám. Křikl na psa a popadl houni. Akir sám nevěděl, proč přítele provokoval. Nehezkému hubenému chlapci s tvářemi plnými jizev a boláků se všechny dívky vyhýbaly. A čím víc se pro tyto okolnosti mračil, tím méně šancí mu na poli lásky kynulo.

Vyrazili k vesnici, pochmurné zdi starého hradiště nechali za sebou. Sestupovali po skalnatém svahu porostlém růžovým vřesem a opojně vonícím mateřídouškou. Prošli řídkým hájem divokých třešní a ocitli se na uježděné obchodní cestě. Slunce pálilo, vítr pofukoval, ovce bečely a cinkaly zvonečky, psi štěkali a včely bzučely nad rozkvetlou loukou.

Když se chlapci objevili na stráni nad vesnicí, všimly si jich ženy, které u jezu praly prádlo. Některé dívky začaly mávat a výskat, dvě z nich se dokonce rozběhly hochům naproti. Každá chytila pohledného Akira z jedné strany za paži.

„Pasáčku, dej nám sladké políbení! Kterou z nás provedeš v kole o slavnostech?“

Uchopil je kolem pasu a zatočil s nimi, až se rozesmály. Jednu po druhé dlouze políbil.

„S oběma si zatančím, budete-li chtít.“ Usmíval se, modré oči mu zářily. Dívky se červenaly, chichotaly a vzájemně pošťuchovaly.

„Hej, nechte toho laškování, voda v řece utíká!“ ozvalo se volání od řeky.

„Musíme už jít.“ Mrkly na sebe a každá přitiskla rty na mladíkovy tváře.

Zapadající slunce zbarvilo trávu i listí do zlaté a rudé. Cesta se vinula řídkým hájem akátů a keřů hlohu. Za zákrutem se vzepjala a náhle vydechla na návrší. Před nevelkou svatyní Akir pocítil narůstající bázeň

a úctu. Trochu bokem před vchodem rostly dva vysoké topoly a mezi nimi stála kamenná lavička.

Otráveně si povzdechl. Pod stromy seděla dívka s tuctovým kulatým obličejem. Vlasy neurčité barvy jí splývaly na záda v myších cůpkách. Klátila hubenýma nohama a prozpěvovala si. V rukou svírala pentle, které věšela na topoly. Bláznivá Tamae.

„Akire, krásný Akire!“ Oči se jí rozzářily. „Posaď se vedle mne! Odsud je tak nádherný výhled na moře. Bárky kotví dole v přístavu, rybáři se vracejí s úlovky. Dnes byl dobrý den.“

Tak rád by se jednou posadil na lavičku a pozoroval zátoku. Snil by s otevřenýma očima o zámořských plavbách, o neznámých zemích. Ale sám.

„Nemám čas, jdu navštívit kněze,“ houkl rozzlobeně na ošklivku.

Protáhla obličej. Rozplácly lívanec přeskupila do výrazu kuny. „Co potřebuješ od svatého muže? Nechová se k nikomu laskavě. Třeba bych ti mohla pomoci já?“ Vyskočila a snaživě k němu přihopkala.

Štítivě odstoupil. „Dej mi pokoj. Ty jsi tak hloupá!“

„Nezlob se na mě. Krásný Akire, dej mi jednu pusinku. Takovou, jakou dáváš všem děvčatům ve vesnici. Prosím.“

„Ani za milion let!“ zlostně zavrčel na holku bláznivou a rozběhl se ke vchodu do svatyně.

Sotva prošel ozdobným portálem, octl se ve tmě. Na přechod z denního jasu do šera, ostýchavě narušeného blikajícím světlem na oltáři, si oči musely zvyknout. V nevelké kruhové stavbě rozeznal jediného člověka.

Kněz stál před věčně planoucím ohněm v kouři vonných bylin a pronášel modlitby. Otočil se k chlapci. „Rušíš mě,“ pronesl nerudně.

„Odpusť, svatý muži.“ Mladík pokorně poklekl. „Matčina nemoc je horší den ze dne. Trpí hroznými bolestmi a já se bojím, že zemře. Bývala to krásná žena plná života, teď se ztrácí před očima. Můžeš jí, prosím, pomoci?“

„Drahý hochu, to víš, že ano. A velmi rád. Vyléčím tvou matku za obvyklou cenu deseti křišťálových krystalů.“

„To je moc peněz,“ chvěl se Akirovi hlas. Vytáhl ze zánadří svůj největší poklad a natáhl ruku směrem ke knězi. „Mám půl křišťálového krystalu. Slibuji, že doplatím zbytek po částech. Budu ti nosit všechno, co vydělám, přísahám. Zachraň ji, prosím.“ Sepjal ruce.

Kněz vzal do dlaně nabízené platidlo. Dobře si ho prohlédl a uložil do rukávu. Chvilku se potěšeně usmíval. Načež si uvědomil chlapcovu přítomnost. Do tváře se mu opět vloudil odlesk nábožného zanícení a rozpažil ruce nad posvátný oheň.

„Děkuji z celého srdce za tvou laskavost,“ zašeptal vděčně Akir. „Půjdeš se na matku podívat?“

Muž máchl rukou, až široký rukáv rozvířil vzduch. „Ty jsi tu ještě? Nevyrušuj, musím se soustředit. Nemocnou uzdravím, až přineseš zbytek. Na tom jsme se přece dohodli!“

Zmatený Akir se ztěžka postavil na nohy. Nebylo v jeho moci získat potřebné množství křišťálů dost rychle. Ve chvílce přišel o naději i o poslední peníze. Nepatřil mezi nedostatečně bystré či pohotové lidi, ale očividná bezostyšnost a sprostota rádoby svatého muže jej ochromila. Mlčky vycouval ze svatyně do podvečerního šera venku.

Bláznivá Tamae si přestala povídat se stromy a zadívala se na něj. „Mohu ti pomoci, chceš?“

Dosud zíral na masivní okované dveře a bezmocně zatínal pěsti. Pochopitelně si bobtnající vztek vyřil na nevinného tvora. „Co pro mě můžeš vykonat, ty pomatená žebračko?“

„Splním všechna tvá přání za jeden sladký polibek.“

„I ty za svou pomoc požaduješ úsluhu? Táhněte všichni do nejtemnějších pekel!“ křikl a rozběhl se dolů ze stráně. „Políbím tě, až se měsíc bude po nebi kutálet ze západu na východ!“

Odbočil z cesty mezi dvěma zahrádkami. Pokřivené plaňky zbaběle ustupovaly útoku levandule a slézu. Hrboletá travnatá stezka se vytratila. K opuštěnému domku na kraji vesnice nikdo nechodil. Nízké zdi z vepřovic nesly doškovou střechu. Rozlámaný plůtek připomínal, že kdysi

bylo jeho povinností chránit bylinkovou zahrádku před slepicemi. Kde je obojímu konec?

Akirovo srdce vážilo víc než balvan.

Matka nespala. Dýchala povrchně a zrychleně. Rukou křečovitě mačkala pokrývku. Na čele jí perlil pot.

„Chceš napít, maminko?“

„Ano, děkuji ti, synáčku.“

Do starého, otlučeného džbánů načerpal vodu ze studny. Podepřel ji, aby se mohla posadit. Žízňivě se napila, ale poté klesla zcela vyčerpaná zpět.

„Byli jste pást u hradiště?“ zamumlala tiše.

„Ne, maminko, vždyť to máme zakázáno.“

„Akire, nelži mi. Poznám, kde jste byli. Zůstal v tobě stín čehosi zlého. Nechoďte na ta místa, a pokud tě Dekel přemlouvá, přestaň se s ním přátelit.“

„Pokud bych to udělal, zůstane dočista sám.“

Povzdechl si. Pro něj platilo totéž. Byl příliš chudý. Děvčata loudila jenom polibky a chvilky potěšení, ale žádná by ho nechtěla za muže. Každý den hnal ovce na pastvu a večer zpět bez naděje na změnu, bez vyhlídek na lepší osud. Jak prázdný mu připadal jeho život, bez smyslu a cíle, bez možností a příležitostí.

Ráno nelenil a vyrazil na pastvu ještě za kalného šírání. Pevně se rozhodl, že splní matčiny prosby. Nepožene k hradišti. Ona je jediným člověkem na světě, pro něhož je důležitý. Nesmí ji zklamat.

Smůla. Za ohybem cesty narazil do zívajícího Dekela.

„Přivstal sis.“

„Ty taky,“ odvětil rozmrzlý Akir.

Nehezký přítel se ušklíbl. „Pročpak ženeš na opačnou stranu?“

„Matka poznala, že jí lžu. Nesmím chodit k zřícenině. Sídlí v ní temné moci.“

„Ty poseroutko. Víš, že se tam ovce vždycky napasou k prasknutí. Pastviny využíváme pouze my, protože ostatní vesničani jsou pověřiví

strašpytlové. A tvoje matka bude nakonec ráda. Vrátiš se ještě za světla a postaráš se o ni lépe.“

Akir trhl bezmocně rameny. Dekel měl ve všech argumentech pravdu. Navíc kolik záleželo na slibech marného tvora, jakým byl on sám? Povzdechl si nad svým naprosto bezútešným a zbytečným bytím.

„Dobrá. Poženeme k hradišti.“

Ovce spásaly šťavnatou trávu ve svahu. Psi zalehli do stínu pod osamělý strom. Dekel rozprostřel na zem svou houni a zaujal obvyklou polohu. Akir po svém zvyku obešel pastvinu. Ke zčernalým troskám se nepřibližoval.

Dekel usnul a Akir to přivítal. Sedl si pod strom. V hlavě se mu honily znepokojující myšlenky. Kněz ho včera sprostě okradl. Co s tím chudý a bezmocný pasáček mohl udělat? Nic. Vzdychl.

Zahloubán do neradostných úvah si uvědomil změnu počasí až ve chvíli, kdy zadul prudký poryv větru. Vzhlédl. Ze západu se valila černá mračna, sluneční svit rychle vystřídalo nažloutle siné přítmí. Stromy se ohýbaly, vzduchem vířilo servané listí. Psi pošťkávali.

„Dekele, vstávej! Musíme hnát zpět do vesnice!“

Do sílicí vichřice udeřil první hrom. Ovce se začaly plašit. Několik těžkých kapek plesklo do hlíny a v tu ránu se nebesa roztrhla. Akir si přehodil kápi přes hlavu, přesto jej proudy vody promáčely až na kůži.

Dekel vyskočil na nohy, nechal houni ležet a začal zmateně pobíhat kolem.

„Chybí mi ovce!“

„Nech ji být! Musíme se postarat o zbytek stáda.“

S pomocí psů odváděl zvířata na stezku kamenitou strání dolů k hájku. Ohlédl se. Dekel stále bez rozmyslu hledal a plašil i tak vystrašené tvory. Akir se rozzlobil. Vždyť ten moula ani neumí počítat. Beztoho se v hromobití a lijáku spletl.

„Kašli na to! Pospíchej za mnou. Pro ztracenou ovci se vrátíme.“

„Nechci se stát otrokem. Nechci dřít do úmoru s okovy na rukou a nohou kvůli hloupému hovadu!“

„Dekele, vrat' se!“

Blesky s ohlušujícím rachotem křížovaly oblohu. Vichr rval kusy větví ze stromů. Lijavec oslepoval oči, podrážel nohy. Dekel se po kluzké hlíně nejistě rozběhl směrem k hradišti. Blázen bláznivá, hněval se Akir. Sám se snažil zvládnout na smrt vyděšená zvířata.

Zoufalý výkřik přehlušil i rachot bouřky. Akir ztuhl jako přimražený. Němě zíral na černý otvor při úpatí hradiště, v němž přítel právě zmizel.

Ovce bečely, psi kňučeli. Silou mocí sehnal dohromady zbytky obou stád a nějakým zázrakem dopravil šílený chumel tvorů do vesnice.

Sedlák čekal pod přístřeškem u ohrady. Hřmotný černovlasý muž s plnovousem se na promoklého pasáčka mračil.

„Kde se poflakuje ten poďobaný moula?“

„Dekel hledal ovci a propadl se do strže. Musím ho jít zachránit. Požádám pacholky, aby mi šli pomoci.“

„Pakáži nuzácká, ještě bys poroučel mým lidem?“ rozlítl se sedlák. „Pohled na Dekelovy křivé hnáty mi věru chybět nebude. Kolik se vám zaběhlo ovcí? Zaplatíš mi všechny do jedné, a pokud ne, přikovám tě ve mlýně ke kole a budeš točit kamenem, dokud nevyпустиš duši!“

Nemáme pro něj ani cenu dobytka, pomyslel si Akir s hořkostí. Raději se na patě obrátil a utíkal zpět k hradišti. Promočený plášť mu ztěžkl na ramenou, nohy podkluzovaly v blátě. Nejprudší bouře ustupovala, lijavec se pomalu měnil ve vytrvalý déšť. Proběhl hájkem, smekal se na kamenné stráni. V šedivé cloně nebeské vody před ním vyrostly černé obrysy hradiště.

Jámu, do níž se Dekel propadl, našel snadno. Zela v trávě jako brána do podsvětí. Když se nad ni naklonil, zdálo se mu, že slyší slabé volání o pomoc.

Nebyl čas na zbytečné přemýšlení. Z okrajů trčely kořeny, po nichž se spouštěl dolů. V mokřích, zablácených rukou podkluzovaly. Nebyl si jist, zda slyšel lidský křik nebo mu v uších hučely zlost a strach. Nakonec se smekl a spadl na dno jámy.

Na roztřesených nohou se postavil a rozhlédl.

Octl se v jeskyni, která nebyla dílem přírody. Měl by slepě tápat ve tmě. Ale zřetelně viděl ohlazené stěny. Děsilo ho kalné, rozptýlené světlo vůkol. Světlo, které neukazovalo směr.

Nadskočil leknutím, když zaslechl slabé sténání. Spolkl své vyděšené srdce a vydal se za hlasem. Opatrně našlapoval. Neměl odvalu na Dekela zavolat. Jako kdyby cítil přítomnost dalšího tvora v tajuplném podzemí. Chodba se zatočila a pasáček zkameněl hrůzou.

Uprostřed okrouhlého, přízračně osvětleného prostoru stál hrubý kamenný oltář. Na něm ležel Dekel, víc mrtvý než živý, bledý jak měsíc v úplňku. A kolem stolce se přes sebe převalovali a kroutili černí hadi. Pomalu zvedli hlavy a upřeli na Akira rudě žhnoucí oči.

„Přišel sis pro přítele?“

Zvířata přece nemluví!

Akirovi vyschlo v ústech. „Ano, přišel.“

Hadi se s mohutným zasyčením opět přeskupili. „Co nám za jeho život dáš?“

„Nic nemám!“

„Ale ano. Přece svou krásu!“

To není sen, letělo Akirovi hlavou. Z nočních můr se člověk v nejhorším místě probudí. Chloupky na zátylku mu vstávaly děsem.

„Jak si ji chcete vzít?“

„Sssss, svlékneme tě z kůže.“

Na nic víc nečekal a vyrazil zpět. Za sebou slyšel šustění mnoha hadích těl. Nebyl si vědom, že by minul díru na povrch, ale v podivném rozptýleném světle běžel dlouho. Od jámy ke svatyni udělal přece předtím jen pár kroků!

Chodba začala klesat.

Zabloudil v podzemí. Když se před ním objevilo rozcestí, propadl panice. Vybral si tunel, který mířil vzhůru, ale za prvním zákrutem začal opět klesat. Letmo se ohlédl. Připadalo mu, že se země za ním vlnila hadími těly.

Chodby se klikatily a větvyly. Mladík zděšením přestával myslet. V uších mu hučelo, slyšel naléhavé hlasy i temný sykot. Běžel přízračným šerem, párkrát uklouzl a upadl. Rychle vstal a zběsile prchal bludištěm dál.

Když se před ním objevily okované dveře, vůbec neuvažoval, kam by mohly vést. Vší silou se pověsil na kliku a vpadl dovnitř.

Rozplácl se na leštěných dlaždicích a lapal myšlenky, které jej ze setrvačnosti předběhly a velmi neochotně se vracely.

„Vítám tě. Leží se ti dobře?“

Ze svého úhlu pohledu viděl špičky kožených bot s ozdobným vyšíváním. Zvedl hlavu. Pomalu a opatrně se postavil. Před ním stál vznešený muž v honosném plášti s vlasy prokvetlými stříbrem. V tváři zářil vnitřní jas. Na hosta shlížel vlídně.

„Dovol, abych se představil. Jsem čaroděj Joben.“

Akir se rozhlédl. Několikrát zamrkal, zda jej nešálí zrak.

Zlacené police plné knih se táhly podél stěn do závratné výše. Podlahu tvořily barevné kameny, které při každém pohledu měnily vzor. Pohovky byly zastlány polštáři z lesklých látek. Lampy ze zlata a křišťálu vydávaly světla jako za dne. Na stole se třpytilo nádobí z luxusního porcelánu či skla.

Do nosu ho uhodila dráždivá vůně, která se linula z pečených kuřat, ovoce, nadýchaných koláčů a aromatických sýrů. Vyhladovělý pasáček silou vůle zavřel oči a nasucho polkl.

Představil se a pozdravil.

„Máš hlad?“ zajímal se čaroděj. „Ještě jsem nejedl a bylo by mi ctí, kdybys mi dělal společnost.“

Akir ještě jednou přešel očima nádheru vůkol. Dosud k tomu v jeho životě nenastala příležitost, ale nyní se zastyděl za zablácený a potrhaný zevnějšek.

„Možná by ses chtěl trochu upravit,“ navrhl Joben, když si všiml rozpaků hosta. Přátelským gestem chlapci pokynul a odváděl jej do vedlejší místnosti, plné zrcadel a mramorových nádob s čistou vodou. Na stoličce leželo složené nové oblečení.

Když Akir ponořil ruce do vody a opláchl si obličej, měl pocit, že kapky vody cinkají jako skleněné zvonečky. Divoký běh času se zastavil a ztišil. Pohlédl na svou tvář v zrcadle. Rozčepýřené černé vlasy, několik šrámů v obličejí. Díval se na vyděšeného mladíka s očima starce.

„Nejsi příliš hovorný,“ usmíval se čaroděj, když spolu zasedli k hostině.

„Četl jste všechny tyto knihy?“ zeptal se chlapec s pohledem obdivně plujícím po rozsáhlé knihovně.

„Ovšem. Dokonce jsem je nastudoval a všechno umění ovládám.“

„Neumím číst,“ povzdychl si Akir.

„Naučím tě to, chceš-li.“

Mladík se opatrně otázal: „Mohl bych se i já stát čarodějem?“

Jobenův pohled byl hluboký jako oceán. „Ovšem. I v této oblasti tě mohu vzdělat.“

„Co byste za to chtěl?“

Muž se rozesmál. „Nic! Jsem nesmrtelný čaroděj. Co bys mi mohl dát? Vládnou takovou mocí, že získám vše, po čem zatoužím. Sám ti chci předat svoje znalosti.“

Chlapec nedůvěřivě zavrtěl hlavou. „To není možné. Za všechno se platí. Vždycky.“

„Pochopitelně. Pokud výuku nezvládneš či dojdeš k čarodějnickému umění nepoctivým způsobem, změníš se v černého hada s rudýma očima a nebudeš už nikdy moci vyjít na denní světlo.“

V Akirovi hrklo. Všichni ti, kdo se proměnili v plazy, zde seděli?

„Jak dlouho mé studium potrvá? Moje matka je velmi nemocná. Potřebuje mě. Musím se vrátit a postarat se o ni. Já... já... nejspíš nebudu moci přijmout vaši nabídku. Možná někdy později,“ dodal nejistě.

Čaroděj se zamyslel. Odložil hrozen vína zpět na talíř. Povstal a přešel přes komnatu ke stolu, zavalenému rozloženými knihami, listinami a složitými kovovými přístroji. V zamyšlení na jednom z nich roztočil kouli. Prohrábl spisy, jako kdyby něco hledal. Povzdechl si.

Otočil se k pasáčkovi.

„Máš v sobě cosi zvláštního,“ pronesl pomalu. „Pomohu ti jako nikomu před tebou. Zastavím čas na povrchu země. Ty zůstaneš zde, budeš se učit ovládat hmotu a energii. I kdybys tu pobýval tisíc let, ve světě nahoře neuplyne ani mžik. Pokud vše zvládneš a staneš se čarodějem, až budeš chtít odejít, vrátíš se přesně do té chvíle, kdy jsi vstoupil do podzemí.“

S Akirem se pohnula země. Tak velkorysou nabídku nemohl... než přijmout.

Pomalu zavřel knihu. Očima přešel hřbety v policích. Nenašel by v nich vědomosti či zákonitosti, které by neznal. Neexistovalo kouzlo, které by neovládal. Povzdechl si.

Joben zvedl hlavu. „Nebudu se hloupě ptát, co tě trápí. Nastal čas loučení.“

Jak unaveně zněl jeho hlas! Akir si dokázal představit, kolik sil starý muž vyčerpal na mocné kouzlo, které uzamklo čas na vstupu do podzemí.

„Ano, máš pravdu jako vždy,“ přiznal. „Neodchází se mi lehce. Naše epochy se rozdělí. Už nikdy tě nebudu moci navštívit, nepovedu s tebou učenou rozpravu.“

„Hochu drahý, nelituj ničeho. Nesmrtelnost čarodějům znemožňuje brát v úvahu jednu základní zákonitost běhu světa. Všechno někdy začíná, ale také končí. My dva se nyní rozloučíme. Ale ty někoho jiného brzy potkáš. Budiž ti tato zkušenost poučením.“

Akir souhlasně pokýval hlavou. „Napravím všechny křivdy. Uzdravím matku. Jen nevím, jak se ti odvděčím. Dal jsi mi neskutečně mnoho a nikdy jsi nic nežádal. Jako jediný ses ke mně choval s úctou a vážností. Tak rád bych pro tebe něco vykonal.“

Starý čaroděj vlídně pronesl: „Nemůžeš pro mne učinit víc než dosud. Přál jsem si někoho naučit celé své umění. Děkuji, že jsi mi to umožnil.“

Mladý muž se ošil. „Nepatřil jsem mezi nejbystřejší žáky. Sám vím, jak pomalu a obtížně jsem se studiem prokousával.“

„Ach ano. Devět z deseti učedníků před tebou zvládalo výuku lépe. A na první obtížnější věci ztroskotali. Chyběla jim výdrž a vůle. Postrádali

laskavé srdce. Jsem si naprosto jist, že jsi ten pravý. Použij své vědění nejlépe, jak dokážeš,“ popřál mistr svému žákovi a objal jej.

Stáli proti sobě v úchvatném podzemním paláci, dva vznešení muži, dva čarodějové, jeden mladík krásný jako letní jitro, druhý stařec s vlasy a vousy jiskřícími jako sníh.

Prošli okovanými dveřmi do podzemního bludiště. Možná to způsobilo zkreslené vnímání času, které je čarodějům vlastní, ale Akira až překvapilo, jak rychle se octli před branou na zemský povrch. Měl vzdálený pocit, že tenkrát běžel k Jobenovi podstatně dále.

„Opatruj se, chlapče,“ popřál mu naposledy ctihodný kmet. „Nebudu plýtvat radami, sám víš nejlépe, jak se svými schopnostmi naložit. Provázej tě moje požehnání a přízeň osudu.“

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ sliboval Akir.

„Už těch srdceryvných keců nechte, nebo mě rozpláčete,“ ozvalo se zezadu. Z prachu chodby povstávalo cosi temného, tlustý černý had s karmínovými očima. Stín rostl, měnil podobu. V příšeří se zvedal nahrbený muž.

„Ani sis nevzpomněl na ošklivého přítele, který zůstal v zajetí černokněžníků, což?“ ušklíbl se Dekel.

„Měl jsem na tebe dát větší pozor,“ povzdechl si Joben. „Jak jsi vlastně přišel ke své podobě? Tebe jsem jako učně odmítl.“

„Jako by bylo na tobě soudit, kdo je oprávněn stát se čarodějem, a kdo ne!“ vykřikl Dekel zlostně. „Využil jsem tady toho prostáčka. Jak statečně mě běžel zachránit. A my ho zahnali k tobě, starče. Jen jsem potřeboval zastavit čas. Ano, zastavit čas, abych se mohl stát hadím králem,“ zasmál se. „Všichni zkrachovalí učedníci mi pomáhali a předali, cos je ty sám naučil. Nebylo toho málo a já, i když po částech, dospěl k celému poznání.“

„Kde jsou tví druhové nyní? Cos jim slíbil na oplátku? Vysvobození?“

„Jejich chyba, že uvěřili,“ máchl Dekel rukou. „Zahubil jsem je, když přestali být užiteční.“

Joben se rozhněval: „Ty ubožáku, cos to učinil? Čarodějům je zapovězeno kohokoli zabít, protože nemají schopnost život stvořit. Pokřivil

jsi všechno učení, všechna pravidla. Ano, vypadáš jako člověk, možná i dokážeš vstoupit na denní světlo. Ale navěky zůstaneš pouhým plazem.“

„Vzájemně se povraždili sami,“ bránil se Dekel otráveně. „Stačilo toho pošťouchnout, druhému něco pošeptat. Snadná záležitost. Nyní se zbavím tebe, ty pošetilý starče. Jak jsi pyšný na svoje umění, a jak jsi hloupý!“

Akir stál jako zařezaný a nevzmohl se ani na myšlenku.

Dekel jediným silným máchnutím prolomil zámek na bráně z podzemí. Mocné kouzlo se začalo bortit samo do sebe. Zběsile pádící čas se řítit kupředu a do stran, do všech rozměrů vesmíru. Uchvátil Jobena do svého víru S mohutným třeskem vybuchl a zhroutil se do počátečního bodu.

V explozi polámaného času zmizel starý čaroděj i široké okolí.

Akir otevřel oči. Sluneční jas jej přinutil zamrkat. Překonával značnou nesourodost okolností. Na hrudi jej bolelo z pocitu viny a selhání. Po tvářích ho hladil svěží vánek, slyšel útěšné vrzání cvrčků a trylkování ptáka. Pokusil se v trávě posadit.

Pole energie se rozvlnilo. Vedle něj se ze země zvedal Dekel. Akir by na jeho totožnost přísahal, ačkoliv před ním stál vysoký muž s krásnou tváří.

Pohled měl hadí.

„Jsem na řadě?“ zeptal se beze strachu, snad se stopou únavy v hlasu.

„Ne,“ ušklíbl se Dekel. „Stal ses velkým čarodějem. A zatím jsi neudělal žádnou chybu jako ten hlupák Joben. Tak si dej pro příště pozor.“

Zasyčel a do vysoké trávy vklouzl černý had. Zavlnil se a zmizel v porostu.

Akir se zhluboka nadechl. Vůně mateřídoušky ho ranila jako šíp. Zvedl se a vykročil na vratkých nohou směrem ze svahu dolů.

Jakési pahrbky porostlé trávou a svlačcem dávaly tušit, že tu před věky stávalo hradiště. Mírná louka pokrytá kobercem divokých květů přešla ve skalnatou stráň plnou vřesu. Místo řídkého háje divokých višní narazil na hustý lesík. Prošel až k obchodní cestě.